

ganse wereld wenst te laten uitgaan met góede bedoelingen. God heeft het niet achter Zijn ellebogen; góede bedoelingen: niet om te verderven, maar om te behouden! Of zoals zondag 31 zou zeggen: "om te functioneren als een sleutel waarmee het hemelrijk ONTsloten wordt". Dà's de hoofdzaak!

We hebben daareven uit het Schriftgedeelte dat we samen lazen -Mattheüs 8- goed kunnen leren, wat we nu eigenlijk onder het koninkrijk der hemelen moeten verstaan. Hier hebben we wel op te passen. We hebben het vanavond niet over de tweede bede van het "Onze Vader", weet u wel: "Vader, Uw koninkrijk kome..." Dat betekent gewoon: "Vader, Uw koningschàp vinde alom erkenning!". Heel belangrijk natuurlijk, maar daar gaat het vanavond niet over; goed onderscheiden! Nee, we hebben het nu over hetzelfde, als waar de Here Jezus over sprak in die geschiedenis, die we daareven gelezen hebben: de geschiedenis van die heidense officier te Kapernaüm. 't Was een heiden, zeker, maar wat toonde die man toch een groot vertrouwen in de Here Jezus te hebben! Naar aanleiding daarvan heeft de Here Jezus toen een voorspelling gedaan. Hij heeft gezegd, dat er straks nog veel meer van zulke heidenen zouden komen; uit Oost en West! Die zouden zich dan allemaal door het Evangelie laten zeggen, en via het geloof in het Evangelie zouden zij straks, in de toekomst, ingaan in het koninkrijk der hemelen! De Here Jezus drukte zich toen zó uit: dan zouden die heidenen, die overal vandaan zouden komen, met de voorouders van Israël -Abraham, Izaäk en Jacob- aanliggen in dat koninkrijk der hemelen. Daarmee had de Heiland toen het oog op de gewoonte om bij aanzienlijke maaltijden -feestmalen- op divans aan te liggen, geleund op de ene arm. 't Is duidelijk dat Hij daarmee het oog gehad heeft op de toekomstige Heerlijkheid, in de Heilige Schrift -denk maar aan het boek Openbaring- ook wel genoemd: het paradijs, ook wel genoemd: het koninkrijk des Vaders, ook wel genoemd: het hemels koninkrijk. En in de Latijnse editie van zondag 31 wordt kortweg gezegd: de hemel, caelum! De hemel! En dat is ook goed, want zoals God op dit ogenblik volkomen gehoorzaamd wordt door de heilige engelen in de hemel, zo zal dat straks ook geschieden, wanneer van deze aarde de zonde en al haar gevolgen zal zijn weggevaagd! Dat wil niet zeggen, dat we in de Hémel komen te wonen: de toekomstige woonplaats van hen die de Heerlijkheid beërven zullen, zal niet de hemel zijn, maar de aarde. Dat kunt u in datzelfde boek der Openbaring aan Johannes lezen. Maar dat maakt geen verschil, en we moeten niet over een woord vallen, want deze aarde zal hemel\S\ worden. Er staat in het boek Openbaring: het paradijs zal uit de hemel op de aarde nederdalen. Zo heeft Johannes dat op Patmos al mogen zien.

Nu heeft Christus aan Zijn discipelen de opdracht gegeven om dat Evangelie alom bekend te gaan maken. Eerst onder de Joden, maar vervolgens ook onder de heidenen, mensen zoals die officier. Daardoor heeft Christus aan die mannen, aan die apostelen, grote macht in handen gegeven, een macht, waarvoor Hij Zelf gebezigd heeft het woord "sleutelen". Tussen twee haakjes: u kent allemaal het verhaal van Petrus, de sleuteldrager, omdat in Mattheüs 16 die geschiedenis immers staat, waarin Petrus de Here Jezus beleden heeft als de Messias, de Christus, de Zoon van God, en Christus naar aanleiding daarvan gezegd heeft: "En jij bent Petra, Rots, en jou -enkelvoud!- geef Ik de sleutelen des hemelrijks". Daaruit is de Roomse misvatting ontstaan, als zou die sleutelmacht alleen aan Pétrus zijn gegeven. En omdat Petrus de eerste "bisschop" van Rome geweest zou zijn, en omdat alle andere "bisschoppen", oftewel "pausen" van Rome, weer erfgenamen van die Petrus waren, zou de sleutelmacht eigenlijk berusten bij de paus! Wat is dat toch tragisch, dat zulke dingen nu zo'n macht hebben gekregen; heel zo'n constructie, want het is toch zo'n belabberd wankel gebouwtje! Het eerste steentje eronder deugt al niet! Want Christus heeft -inderdaad- in Mattheüs 16 aan Petrus de sleutelmacht toegezegd, maar als men even verder leest, in Mattheüs 18, dan zal men zien dat diezelfde macht door Christus ook aan de andere apostelen is beloofd! En niet alleen staat dat in Mattheüs 18, maar dat is ook zo blijkens andere Schriftplaatsen, bijvoorbeeld Johannes 20. 'k Zal ze maar niet allemaal opnoemen. 't Héle Nieuwe Testament staat daar nu vol van! 't Is een bijzondere tijd geweest; die apostelen hebben wat te zeggen gehad! Overal zien we de apostelen de deur ontsluiten naar het toekomstige paradijs, door middel van de prediking van het Evangelie aangaande Christus, door te vertellen wat er gebeurd is, en dat is dan "de sleutel hanteren, de deur opendoen van het toekomstig paradijs". Ja, eigenlijk moet ik het zó zeggen: degene die dat deed, degene die dat Evangelie als een sleutel op de paradijsdeur, toen voor de verdere wereld buiten het Jodendom ook, heengedragen heeft door alle landen: da's Christus Zelf geweest! Wij

spreken nu wel graag van het boek "de Handelingen der apostelen", maar lees de inleiding, Handelingen 1: het is éígenlijk het boek van de daden van de verhoogde Christus, dóór Zijn Géést, met gebruikmaking van de apostelen. De Heilige Géést heeft dat gedaan, als Geest van Christus, in die gewéldige tijd, met begeleiding van gewéldige tekenen en wonderen, en daarom moet men dat niet voor permanént gaan verklaren!, wat toch geregeld gebeurt door die beste mensen van de Pinksterbeweging, en eigenlijk door de Roomsén ook! Dat is ànders geworden, want de Bijbel is af! Dat is de rijkste Gave van die Geest! Nu verwijzen de apostelen ons naar hun geschriften; nu bedient de Geest van Christus Zich van dat geschreven Woord: dàt moet gepredikt worden! Nauwkeuriger gezegd; dat moet gewoon doorgegeven worden, want, ja! ze spreken over dominees ook wel eens alsof dat predikers zijn, en dat is toch eigenlijk niet goed! Weet u wie predikers en leraars waren? De apostelen! Maar dat ben ík niet! De beste dominee niet, en de gezegendste zendeling, dat zij geen predikers, maar dat zijn wéder-predikers, dóórgevers! Waarvan? Van het geschréven Woord van de apostelen; wij zijn maar kinderen van de apostelen, en iedereen die predikt, de ouders thuis, en de meester op school, de dominee in de kerk, de ouderlingen op huisbezoek, hebben alleen maar dóór te geven: wàt?? Het geschréven Woord van de Heilige Geest, de Geest van Christus!

Ziedaar! Dat is geweest de sleutelmacht van de eerste tijd, de apostolische eeuw. En dat is nóg altijd de geldige sleutel, de allééngeldige sleutel op de deur van het hemelrijk, dat is het paradijs! Wilt u zalig worden? Geloof in het geschreven Woord! En wees er drúk mee! Niet alleen maar één keertje in de week; het is maar één keer zondag in de week. Soms denk ik: gelukkig! Maar het is verder zes dagen dat u gelegenheid hebt om uw Bijbel te lezen: wees daar druk mee! Het geschreven Woord, die Sleutel: hanteer hem! Want dat Woord moet niet behandeld worden zoals dat gebeurt in sommige godsdiensten, waar de priesters er een geheimleer op na houden; een verborgen geheimleer, die alleen maar bestemd is voor de ingewijden! Zondag 31 zegt heel uitdrukkelijk, zeer Schriftuurlijk, dat dat Woord ópenlijk verteld moet worden!

Met dat woordje "openlijk", in het Latijn "públice", hebben de opstellers van de Catechismus eventjes in het voorbijgaan de Roomse biechtpraktijk aangeprikt. Want de Roomse biecht heet eigenlijk "oor-biecht", nietwaar? In de biecht wordt immers zachtjes gefluisterd in het oor van de zogenaamde "priester": "dit en dat kwaad heb ik gedaan." En die zogenaamde "priester" fluistert dan weer in het oor van de biechteling wat voor "satisfactio", "voldoening" die heeft te verrichten, teneinde in die weg te ontvangen "absolutio": "ontbinding, vergeving". "Néé néé néé!", zeiden onze voorouders, "géén gefluister! públice!: ópenlijk!" Wat natuurlijk nu ook weer niet zeggen wil, dat men het Woord van God nooit eens aan een enkeling zou mogen voorhouden! Vandaar in zondag 31: "aan àllen en aan een fégelijk", dus collectief én individueel! Jazeker!

Want daarom moet ik toch nog even terugkomen op dat gelezen Schriftdeel van Mattheüs 8. We hoorden daar de Here Jezus een voorspelling doen over de toekomst. Heidenen zouden wél aanliggen met Abraham, Izaák en Jacob, maar bloedeigen afstammelingen van die aartsvaders niet. De Heiland zei immers, dat er kinderen des koninkrijks uitgeworpen zouden worden in de buitenste duisternis. Die uitdrukking "kinderen des koninkrijks" staat wel in het Griekse Nieuwe Testament, maar het is eigenlijk een Hebreeuwse uitdrukking. In het Hebreeuws kan men op allerlei manier met "kind van..." een relatie uitspreken. Er staat gewoon in de geschiedenissen van Abraham, dat Abraham was "een zoon van 90 jaar". Ja, dat is Hebreeuws! En een gevangene heet "een zoon van de gevangenis", een banneling. En hier, hier zou u "kinderen des koninkrijks" gewoon kunnen vertalen door "erfgenamen van het koninkrijk". Er ligt een relatie tussen die mensen en het koninkrijk, een belofterelatie. Dàt heeft het betekend. En dat betekent het nu nog voor óns!

Wat belijden we immers telkens, wanneer er een kindje gedoopt wordt, en als het formulier gelezen wordt? Dan belijden we: "...dat wij en onze kinderen zijn... érfgenamen van het rijk Gods, en van Zijn verbond." Dàt is het. Want dàt bedoelde de Here Jezus nu ook met die term "kinderen des koninkrijks". En wat heeft de Here Jezus van "kinderen des koninkrijks" vooruit gezien? 't Is niet pleziering om profeet te zijn! Die profeten hebben het vaak hard gehad; denk eens aan Jeremia! En denk eens aan

Johannes op Patmos, en denk eens aan de Here Jezus Zelf! Hij was ook maar een mán! Hij heeft moeten zien, dat er heel wat erfgenamen daar, heel wat van die Joden, de erfenis niet zouden willen ingaan! Ja! Dat is toch óók een aspect van de zaak van de prediking des Evangelies, dat we niet mogen verdoezelen, dat we niet mogen wegmoffelen. 't Is de hoofdzaak niet, 't is 't karakter van het Evangelie niet, ik kom er dan ook tenslotte maar aan toe, maar ik móét er wat van zeggen!

Wanneer er hier een kindje wordt gedoopt, dan wordt dat kindje niet tot bondeling of erfgenaam of kind des koninkrijks gemàakt; dat wàs het al, toen het de kerk binnenkwam! Er wordt hier een erfgenaam gedoopt! Dat gebeurt altijd; dan wordt aan die erfgenamen de belofte der erfenis nog eens verzegeld! Die hadden ze al, maar die wordt nog eens verzegeld! En datzelfde geschiedt nóg weer eens, wanneer dat kindje straks op zijn eigen benen kan lopen, en wanneer het dan als jongen of meisje naar de verbondsdis loopt, en daar heilig avondmaal viert. Dan heeft niets anders plaats dan de andere verzegeling van de erfenis.

Mààr... het kan ook gebeuren dat zo'n kind straks, vroeg of laat, zijn erfenis niet eert, niet accepteert, maar verzaakt en veracht, en dat zo iemand dus gewaarschuwd moet worden voor zijn of haar verderf. Of, zoals Mattheüs 8 het zegt -het staat toch echt in de Bijbel!- gewaarschuwd moet worden voor "de buitenste duisternis, waar zal zijn het geween en het tandengeknars"! En als dàt niet helpt, dan moet tenslotte het gehele lichaam van de gemeente verklaren, dat die persoon niet in haar midden deugt, hoort! Dat hij, of zij, een splinter is in haar lichaam, die eruit moet, erúit! Die splinter moet eruit verwijderd worden! Het hele lichaam komt ertegen in opstand door koorts. Koorts heb je niet alleen maar in je arm of je been, dat heb je in je hele lijf! Dàt is het! Dan moet er iets gebeuren, dat precies het tegenovergestelde is van dopen!

Dopen! O, een kindje te mogen dopen, broeders en zusters, kan me nog zo vaak ontroeren! Wat zal God dat mooi vinden, als wij vaak al geslachten kunnen en mogen overzien, wat zal God dan wel niet zien! Als wij hier zingen: "Looft Hem, nu die erfenis, naar Zijn Woord bevestigd is." Maar nu te moeten beleven, nu te moeten zien, dat zulke erfgenamen later hun erfenis verzóndigen, veràchten! Weet u hoe Hebreëen 10 dat noemt? Dat is dan "vertreden van het bloed van Christus"; dat noemt Hebreëen 10 dan "verachten van de Geest van Christus"! En aan zúlke dopelingen, erfgenamen, dan te moeten aanzeggen, eerst zachtjesaan, onder vier ogen, maar ja! tenslotte ronduit, ook "públice", dat de erfenis hun, als dat zo doorgaat, straks ontgaan zal, dat zijn zwarte dagen! Voor ouders, voor oudstén -ouderlingen in de gemeente- voor héél die gemeente! Dan breekt je hart, als we weten wat we doen! Zoals het hart van Jozua -denk ik- toch ook wel gebróken zal zijn, toen hij tot Achan sprak: "Mijn zoon, zeg toch de waarheid, geef Jahwe de eer!" En zoals het hart van Petrus toch ook wel gebroken zal zijn toen hij tot Ananias en Saffira moest zeggen vanwege hun hypocrisie -Petrus mocht dat zien!-, bij hun gehuichel: "Waarom hebben jullie de Heilige Geest toch zo bedrogen, om Zijn lieve gemeente zó te verpesten?"

Zwàrte dagen! 't Zijn geen dagen om veel te spreken; censureren valt niet mee! Op zó'n zwarte dag heeft de Here Jezus het profetische visioen gehad van die vreselijke tijd van het jaar 70, de val van Jeruzalem. En de Here Jezus was een waarachtig mens; Hij heeft erom gehuild! Lucas 19. Hij was boven op de Olijfberg, en dan kijk je daar -zeggen ze- zo naar beneden, en dan zie je die stad, en toen heeft de Here Jezus om die stad gewéénd! Echt menselijk, echt joods! En dat was nog niet eens het laatste: het jaar 70. Het laatste is dit: uitgeworpen te worden ALS VERBONDSKIND! in de buitenste duisternis, waar het geween zal zijn, en het tandengeknars! Als dàt aangezegd moet worden, ach, wie zou dàn niet huilen? En daarom moeten de dominees dat niet elke zondag doen! Ik hoor het wel eens -ik heb het zelf nooit gehoord- maar ik hoor het wel eens vertellen, dat er dominees zijn, die daar nou altijd en eeuwig op borduren, op datzelfde stramien. En dat is tegen de Schrift in, dat ís het Evangelie niet! Maar het moet wel eens gebeuren, wél ééns!

Denk aan mijn inleiding! Wél ééns! En dan is het waar: afsnijden? Erg! Excommuniceren met het afsnijdingsformulier? Wens de dominee maar sterkte, die dat doen moet! Wens de gemeente maar sterkte, die dat meemaken moet! Het is érgér dan een begrafenis!: onterven!; públice!

Amen.

Ds. C. Vonk, 9 juli 1972